

ŠTOK ŠPLNŠ MRÁAVĀ•CH GĀ%oNIĀ®

ŠterĀ½, 28 Ā•erven 2016

Mám úplnĀ› pitomé dĀ›ti. Dlouho jsem Ā¾il v pĀ™eludu, Ā¾e jsou to úplnĀ› normální, zdravé, obyĀ•ejné dĀ›ti, ale pak jsem se zaĀ•al na Facebooku dovídat, co uĀ¾ umĀ›jí dĀ›ti mých kamarádĀ› a známých, a zjistil, Ā¾e mé dĀ›ti jsou pĀ™inejmenš mohutnĀ› zaostalé.

Jeden Ā•lovĀ›k totiĀ¾ tĀ™eba vyprávĀ›l, Ā¾e jeho šestnáctimĀ›síĀ•ní syn pouĀ¾ívá podmínkové a pĀ™ivlastkové jeho slovní zásoba Ā•iní uĀ¾ 300 slov. MĀ› syn je sice víc neĀ¾ o polovinu starší, ale jeho slovní zásoba se projevuje zejména neustálým opakováním slov „moje“; „ještĀ›“; a „padám“; uznávám ovšem, Ā¾e tak dokáĀ¾e vyjádĀ™it všechno, co od svých rodiĀ•Ā› vyĀ¾aduje. Jiní moji známí zase pĀ™ihlásili své batole do baletu. MoĀ¾ná to není aĀ¾ tak špatný nápad, pĀ™ihlásit dĀ›t, které ještĀ› neumí m do tance. KdyĀ¾ poslouchám nekoneĀ•né monology svého uĀ¾vanĀ›ného syna s jeho omezenou slovní zásobou a jeho dvouletými tématy (hasiĀ•i, popeláĀ™i, bonbóny, bagr), Ā•asto si Ā™íkám, Ā¾e by bylo super, kdyby radší miĀ•el a tan TakĀ¾e za mĀ› je batolecí balet úplnĀ› v poĀ™ádku. Pochybnosti mám spíštĀ™eba o efektivitĀ› kurzĀ› angličtiny, kt absolvovala jednoletá dcera mých kamarádĀ› a za šest mĀ›sícĀ› intenzivní výuky se v nich nauĀ•ila anglicky štĀ›kat a mĀ›oukat. Jedna moje kamarádka má zase syna, který ve svých tĀ™ech letech, poté, co ho pĀ™estalo bavit sĀ•ítat kladná Ā•ísla do miliónu, odvodil si z tlaĀ•ítek v kabinĀ› výtahu existenci Ā•isel záporných. TeĀ•, v pĀ›ti letech, hraje se s maminkou scrabble. To moje dĀ›ti nepochopily ani Ā•elovĀ›Ā•e, nezlob se. Nedokázal jsem jim dĀ›vĀ›ryhodnĀ› objasnit pravidla té hry; stejnĀ› tak jsem jim mohl vysvĀ›tlovat, komu patĀ™í Ā•epí hnízdo. Vrcholem byla ovšem série fotek od mého kamaráda, na nichĀ¾ jeho pĀ›tiletá dcera sama pro celou rodinu vaĀ™í svíĀ•kovou i s knedlíky. To moje stejnĀ› stará dcera nedávno pĀ™inesla domĀ› dort vyrobený z bahna a ozdobený plevelem, kytiĀ•kami a mrtvým hmyzem, a donutila nás, abychom ho hodinu pekli v troubĀ›. Vá¾nĀ›. Mám i fotografie. Ā›íkal jsem si, Ā¾e pĀ™ece mí potomci nemohou být horší neĀ¾ všechny ty úĀ¾asně cizí dĀ›ti. DĀ›tská osobnost se prý nejlépe rozvíjí v pĀ™írodĀ›, a tak jsem své ratolesti vypustil na zahradu a oĀ•ekával od nich nĀ›jaký slušný intelektuální výkon, tĀ™eba Ā¾e se rozbĀ›hnou a po vzoru Carla Linného a PurkynĀ› zaĀ•nou kategorizovat hmyz a rostliny, ale kdepak – zaĀ•aly lézt po stromech jako nĀ›jaké zaostalé opice a pak si šly hrát na kompost s bahnem. PĀ™emýšlím, Ā•ím to je, Ā¾e všichni kromĀ› nás mají tak geniální dĀ›ti. UdĀ›lali jsme se Ā¾enou nĀ›kde chybu? Muselo to zaĀ•ít, uĀ¾ kdyĀ¾ se narodily. Jiná nemluvĀ›átka se tehdy tĀ›šila obdivným pohledĀ›m a výkĀ™ikĀ›m „Podívejte, jak moudĀ™e kouká!“; kdeĀ¾to oba mí potomci se setkávali jen s konstatováním „Inu, celý tatínek!“; I kdyĀ¾ moĀ¾ná, moĀ¾ná bylo hlavní chybou koukat se na ten Facebook. JAN FLAŠKA
autor byl také dĀ›tem